

ikke det formelle Hensyn, der kan vække Betænkkeligheder, men naturligvis er der det reelle Hensyn, at man i ethvert saadant Tilfælde bør tage saa meget som muligt Hensyn til ikke at skade, forulempe eller krænke virkelig berettigede Interesser, ogsaa økonomiske. Det er dette reelle Hensyn, der maa tages, som Lovforslaget ogsaa har taget til en vis Grad, og som yderligere er Motivet til en Del af de Ændringsforslag, som Udvalgets Flertal har stillet. Dette Hensyn har Lovforslaget, som det forelaa, kun taget i et enkelt Tilfælde, nemlig hvor det gælder om en Gæstgiveriadkomst, der efter Lovens Ikrafttræden løses for at muliggøre Overgangen af et tidligere bestaaende Gæstgiveri til en anden. Det er rigtigt, dette er et første Tilfælde, hvor der bør tages Hensyn til ikke at krænke en fornøftig og berettiget Interesse, men Udvalgets Flertal har ment, at dette Tilfælde endogsaa burde frigøres for de Betingelser, som Lovforslaget har sat, nemlig at Ministeriets Berettigelse til at bevilge Undtagelser fra den almindelige Regel skulde være bunden enten til Kommunalbestyrelsens Indstilling eller til, at særlige Omstændigheder forelaa. Vi have ment, at naar ikke særlige Omstændigheder talte derimod, skulde Indenrigsministeriet have Bemyndigelse og Beføjelse til at undtage fra Reglen. — Men ogsaa med Hensyn til nyoprettede Gæstgiverier kan der være Adkomst erhvervede efter Lovforslagets Forelæggelse paa Rigsdagen, hvor der er Grund til at tage varsomt paa vedkommendes Interesse. Vedkommende kan jo før det Tidspunkt, da Loven skal virke, have gjort Udgifter eller paadraget sig Forpligtelser i Forventning om et Gæstgiveriborgerskab, som altsaa først senere skulde erhverves. Vi have ment, at der i et saadant Tilfælde bør være Adgang til at gøre Undtagelse fra Lovens Regler. Men da det her maa bero paa et Skøn, i hvilken Grad disse Udgifter og Forpligtelser have nogen virkelig Betydning, have vi her indskrænket os til de Betingelser, Lovforslaget har sat, nemlig at det beror paa Kommunalbestyrelsens Indstilling og paa, at der er særlige Omstændigheder, der tale derfor. — Saa er der endelig det tredje Tilfælde, hvor der efter vor Mening burde tages et særligt Hensyn til en Interesse, nemlig det, hvor vedkommende vel ikke, før Loven virker, har foretaget nogen Udgift, men efter dette Tidspunkt har løst en Næringsadkomst og gjort den Udgift, som dermed er forbunden, i Forventning om, at han kunde drive Gæstgiveri nærings i

det Omfang, der tidligere har været forbundet med en saadan Adkomst. Naar vedkommende erklærer, at han nu ikke kan være tjent med dette Borgerskab, mene vi, at der billigvis bør indrømmes ham Ret til at faa den Kendelse tilbage, som han har erlagt for Erhvervelsen, og de Udgifter tilbagebetalt, som denne Erhvervelse overhovedet har forskaffet ham. — Med disse tre vigtige Lempelser i den almindelige Regel have vi ment, at ethvert privat berettiget Hensyn er varetaget, saaledes at der ikke gøres noget ubilligt eller uretfærdigt Indgreb i nogen virkelig berettiget privat Interesse.

Saa er der naturligvis et andet Hensyn, som vi ogsaa mene burde tages i denne Lov, nemlig, at det jo ikke kan absolut sikres, at Reglen, foruden at ramme de foregivne Gæstgiverier, tillige kan komme til at ramme andre og virkelige Gæstgiverier, som en virkelig kommunal Interesse maatte ønske fremmede. Det er muligt, at noget saadant vil ske, og derimod er der ikke noget andet Middel end at begrænse Lovens Varighed, saaledes at det, man har kaldt den døde Haand paa Udviklingen, kun varer en kort Tid, og Udvalgets Flertal har ment at kunne sikre dette ved at begrænse det Tidsrum, for hvilket Loven skal have Gyldighed, endnu stærkere end Lovforslaget, idet dette sætter den længste Tid til 3 Aar, medens vi mene, at det maa være tilstrækkeligt, at Gyldighedstidsrummet begrænses til 2 Aar. Vi ere gaaede ud fra den Forudsætning, at det Udkast til Lov, man kan vente vil komme fra Ædruelighedskommissionen, kan foreligge saa betids, at der vil være to Rigsdagssamlinger for Lovgivningsmagten til Behandling af det, og at der saaledes maa kunne tilvejebringes en endelig Ordning, som det her foreliggende Lovforslag jo kun har til Hensigt at forberede og skaffe aaben Bane for.

Andre Forslag have vi ikke ment at burde stille af Hensyn til disse almene Interesser. Thi vi have tillige forsikret os om, at den i en trykt Skrivelse omtalte Vægning fra Indenrigsministeriets Side ved at give Kommuner Tilladelse til Ophævelse af Vedtægter, som begrænse Beværternæringen til at omfatte et bestemt Antal, kun gælder Vedtægter i Almindelighed, det gælder ikke de Undtagelser fra Vedtægtens Bestemmelser, som alle de fremkomne Vedtægter indeholde. Det viser sig nemlig, at samtidig med, at de allerfleste Købstæder have en fast Begrænsning af Antallet af beværtningsdrivende, have